

Vrabac na prozoru

Marko je tog jutra ponovno kasnio u školu. Žurio se stavljajući knjige u torbu i oblačeći traperice i kratku majicu. Dok se spremao, čuo je majčin glas iz kuhinje.

„Da si se ranije ustao stigao bi! Svako jutro ista priča...”

Marka je to jako živciralo. Osjećao se neprihvaćeno u vlastitom domu. Na izlasku iz kuće, zalupio je vrata, toliko glasno da se majka trznula.

„U ovoj kući se stvarno nikada ne može imati mir..” - rekla je.

Marku je jutro već bilo uništeno, ali hodajući u školu znao je da ni u školi neće biti ništa bolje. Stalno se svađao, bilo to kod kuće ili u školi. Kada je stigao u školu, dogodilo se ono čega se najviše bojao. Posvađao se...ponovno..i to s najboljim prijateljem Ivanom. Za vrijeme tjelesnoga igrali su nogomet te je Ivan optužio Marka za neku pogrešku za koju Marko nije mislio da je pogreška. Marko se naljutio jer ga je prijatelj okrivio za ništa. Ostatak dana proveo je sam i usamljen. Nije imao ni sa kim razgovarati i počela ga je hvatati savjest. Bilo mu je žao za sve što je u trenutku svađe rekao prijatelju, i to najboljem. Vjerovao je da mu prijatelj nikada neće oprostiti. Kada je bilo vrijeme da ide kući, sjetio se da je i mama ljuta na njega. Duboko je udahnuo i izdahnuo te se pomirio sa svojom sudbinom. Kada je stigao kući, shvatio je da majke nema kod kuće. Otišla je u dućan. Odlučio je napisati zadaću te prvo naučiti sve za školu prije nego što započne neke svoje aktivnosti. Pišući zadaću, začuo je grebanje na prozoru. Digao je pogled s bilježnice te je primijetio malog vrapca na vanjskoj strani prozora. Jedno mu je rkilo visjelo neobično nisko. Ptica je drhtala od hladnoće. Marko ju je nekoliko trenutaka samo gledao te je htio zatvoriti zavjesu i otići, ali ga je nešto zaustavilo. Otvorio je prozor polako da ne bi preplašio pticu.

„Hej mali...” - šapnuo je.

Vrabac nije odletio. Bio je preslab. Marko ga je pažljivo uzeo u ruke i osjetio je kako mu srce brzo lupa pod perjem. Donio je staru kutiju, stavio unutra komadić tkanine i nekoliko mrvica kruha. Cijelo poslijepodne sijedio je pokraj njega. Majka se već vratila iz dućana. U kući je bila neobična tišina, te se osjećao mir po prvi puta nakon dugo vremena. Dok je promatrao pticu, kroz glavu su mu prolazile riječi koje je vjeroučitelj nedavno spomenuo govoreći o svetom Franju Asiškom - da se mir ne stvara velikim riječima nego malim djelima dobrote. Marko je pogledao u svoje ruke. Istim tim rukama je jutros zalupio vrata pred mamom i odgurnuo Ivana na tjelesnom. Osjetio je neugodan stisak u prsima. Kasnije navečer majka je ušla u sobu. Iznenadila se kada je vidjela sina kako pažljivo pokriva kutiju kako bi vrapcu bilo toplije.

„Spašavaš ga?” - upitala je tiho.

Marko je samo kimnuo. Majka se nasmiješila i sjela kraj njega. Nakon nekoliko trenutaka tišine Marko je promrmljao:

„Oprosti za jutros..”

Mama ga je zagrlila bez riječi. Sljedećih nekoliko dana Marko je brinuo o vrapcu. Svako jutro davao mu je mrvice i vodu. Vrabac je postajao sve jači, a Marko sve mirniji. Više nije vikao kad bi nešto pošlo po zlu. Jednog sunčanog popodneva vrabac je počeo mahati krilima. Marko ga je odnio do otvorenog prozora. Nekoliko sekundi ptica je mirno sjedila na njegovom dlanu, a zatim poletjela prema drveću. Marko se nasmiješio i osjećao je lijepu toplinu u sebi. Bio je sretna što se vrabac oporavio. Istog trenutka sjetio se svog najboljeg prijatelja Ivana s kojim je još uvijek bio u svadi. Bilo ga je strah. Strah da ga Ivan neće ponovno prihvatiti kao prijatelja. U sekundi je dobio iskru hrabrosti te je izvadio mobitel i poslao Ivanu poruku.

„Oprosti zbog svega. Želiš i sutra igrati nogomet sa mnom?”

Odgovor je stigao gotovo odmah.

„Može.”

Marko je pogledao prema nebu gdje je vrabac nestao među granama. Osjećao je nešto što dugo nije – mir. Tada je shvatio da ponekad i najmanje biće može čovjeka naučiti kako biti bolji.